COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 10.12.2009
COM(2009)669 final

RAPORTUL COMISIEI

privind punerea în aplicare a Deciziei-cadru 2004/757/JAI de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri

[SEC(2009)1661]

1. METODĂ

Obiectivul Deciziei-cadru 2004/757/JAI[1] îl reprezintă instituirea unor norme minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor de trafic de droguri și de precursori, care vor permite stabilirea unei abordări comune la nivelul UE în combaterea acestui tip de trafic[2].

Eficacitatea eforturilor depuse depinde, în principal, de armonizarea măsurilor naționale de punere în aplicare[3], pe care Comisia este responsabilă să le evalueze în prezentul raport[4]. În acest sens, Comisia a utilizat criteriile de evaluare aplicate în mod obișnuit pentru analizarea punerii în aplicare a deciziilor-cadru (efect util, claritate și securitate juridică, deplină aplicare, transpunere în termenul stabilit)[5], precum și criterii specifice, respectiv eficiența (aplicarea în practică) și eficacitatea deciziei-cadru (în ceea ce privește cooperarea judiciară internațională).

La data de 1 iunie 2009, Comisia primise răspunsurile a 21 de state membre[6]. Prin urmare, nu au respectat obligația de comunicare prevăzută la articolul 9 alineatul (2) din decizia-cadru și nu vor fi vizate de raport următoarele șase state membre: Cipru, Spania[7], Grecia[8], Italia, Malta și Regatul Unit.

2. ANALIZA MĂSURILOR NAȚIONALE DE PUNERE ÎN APLICARE

2.1. Definiții (articolul 1)

Pentru definirea drogurilor și precursorilor, articolul 1 face trimitere la convențiile Organizației Națiunilor Unite din 1961, 1971 și 1988[9], ratificate de toate statele membre, precum și la legislația comunitară privind precursorii, de aplicare directă[10].

Astfel, în ciuda faptului că anumite state membre nu au transmis definițiile lor (CZ, DE, HU, SI, BG), pe baza datelor primite din partea altor state membre, Comisia constată că, pentru aceste state membre, articolul 1 nu pune probleme în ceea ce privește punerea în aplicare, aceasta făcând obiectul unor măsuri naționale corespunzătoare, intrate deja în vigoare.

---

1 JO L 335, 11.11.2004, p. 8.
2 Al treilea considerent.
3 Al nouălea considerent.
4 Articolul 9.
5 COM(2001) 771 din 13.12.2001, punctul 1.2.2.
6 Cu toate acestea, dintre cele 21 de state membre, Bulgaria a transmis numai fragmente ale textelor de lege la care face referire în răspunsul său, de care se va ține seama doar cu titlu orientativ și condiționat.
7 Cu toate acestea, Spania a informat Comisia în 2006, precum și în 2008 cu privire la faptul că măsurile de transpunere fac parte din proiectul de reformă a Codului penal, actualmente în curs.
8 Cu toate acestea, în 2008, Grecia a informat Comisia referitor la faptul că o lege de punere în aplicare trebuie dezbătută în curând în Parlament.
9 Convenția unică privind stupefiantele din 1961 (astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972 de modificare a convenției unice privind stupefiantele din 1961); Convenția de la Viena din 1971 privind substanțele psihotrope; Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope din 20 decembrie 1988.
10 Regulamentele (CE) nr. 111/2005 și nr. 273/2004, a se vedea documentul de lucru, p. 7.

În ceea ce privește termenul „persoană juridică”, articolul 1 alineatul (3) a recurs la definiția standard utilizată de diferite decizii-cadru. Șapte state membre nu au transmis niciun fel de informații (CZ, DE, LU, PT, SE, SI, SK)[11].

2.2. Infracțiuni care au legătură cu traficul de droguri și de precursori (articolul 2)

Comportamentele descrise la articolul 2 reiau comportamentele prevăzute la articolul 3 din Convenția din 1988, cu o diferență majoră: decizia-cadru exclude din domeniul său de aplicare comportamentele care vizează consumul personal [articolul 2 alineatul (2)].

În plus, în ceea ce privește precursorii de droguri, raportul se limitează la infracțiunile care au legătură cu traficul; prin urmare, acesta nu analizează sancțiunile pentru încălcările dispozițiilor regulamentelor comunitare în materie.

2.2.1. Infracțiuni care au legătură cu traficul de droguri [articolul 2 alineatul (1) literele (a), (b)și (c)]

În general, termenii utilizați la articolul 2 nu sunt niciodată preluați integral de legislația națională a statelor membre. S-a constatat că, dacă este cazul, utilizarea de formule generice în legislație sau interpretarea în sens larg pot acoperi aceste lacune formale. Spre exemplu, se pare că termenii *producere* și *fabricare* sunt, deseori, interșanjabili în practică sau că anumite comportamente nereglementate de legislație sunt pedepsite prin interdicția *deținerii*, o etapă preliminară evidentă pentru orice formă de trafic.

Zece state membre (AT, BE, FI, HU, IE, LV, LU, NL, PT, RO) includ în legislația lor toate sau aproape toate comportamentele vizate. Patru state membre (DE, EE, FR, SE) nu includ decât o parte, însă respectă decizia-cadru prin utilizarea de termeni generici. Șapte state membre (BG, CZ, DK, LT, PL, SI, SK) dispun de o legislație mai ambiguă[12], care nu garantează deplina aplicare a deciziei-cadru într-o manieră suficient de clară și precisă.

2.2.2. Infracțiuni care au legătură cu traficul de precursori [articolul 2 alineatul (1) litera (d)]

Legislația deja în vigoare în majoritatea statelor membre este în conformitate cu dispozițiile articolului 2 alineatul (1) litera (d), fie că tratează în același fel traficul de precursori și traficul de droguri, pedepsind aceleași comportamente (BE, BG, CZ, DE, SI, SK), fie că recunoaște infracțiuni specifice traficului de precursori, al cărui domeniu de aplicare este mai larg, dar nu poate fi asimilat traficului de droguri (AT, EE, FI, HU, IE, LT, LU, LV, NL, PL, PT). Astfel, importul, exportul sau deținerea sunt, deseori, incluse în domeniul infracțiunii (HU, IE, LU, LV, PT).

În urma adoptării deciziei-cadru, numai două state membre (RO, SE) și-au modificat legislația pentru a se conforma dispozițiilor articolului 2 alineatul (1) litera (d).

---

[11] BG a precizat că legislația sa nu prevedea nicio definiție a persoanei juridice.

[12] A se vedea documentul de lucru, p. 9.

În schimb, două state membre (DK, FR) afirmă că traficul de precursori nu este reținut ca atare în dreptul lor penal, putând fi pedepsit ca tentativă sau complicitate la trafic de droguri. Comisia își exprimă rezerve serioase cu privire la conformitatea acestor sisteme și pune sub semnul întrebării mai ales punerea în aplicare a articolului 3[13]: Comisia se teme că lipsa unei infracțiuni autonome în materie de trafic de precursori constituie un obstacol în calea înțelegerii efective a acestui tip de trafic, în special în ceea ce privește tentativa, instigarea și complicitatea.

Astfel, în cazul în care comportamentele interzise de decizia-cadru în materie de precursori sunt interzise și în dreptul național, trebuie să se recunoască influența scăzută pe care a avut-o decizia-cadru.

2.3. Instigarea, complicitatea și tentativa (articolul 3)

Articolul 3 nu a pus probleme majore în ceea ce privește punerea în aplicare: Comisia estimează că, dintre cele 21 de state membre care au transmis informațiile solicitate, 18 dispun de o legislație conformă[14]. Dintre aceste 18 state membre, două și-au modificat legislația în acest sens (FI, SE), iar alte două (DE, SE) beneficiază, de asemenea, de posibilitatea oferită prin articolul 3 alineatul (2).

2.4. Sancțiuni (articolul 4)

2.4.1. Infracțiuni standard [articolul 4 alineatul (1)]

Legislația din 5 state membre (BG, LT, LV, NL, SE) pune probleme de interpretare cauzate, în special, de o lipsă de informații. Dacă pragul de un an este, în general, respectat, durata maximă a pedepselor este, în realitate, mult mai mare în majoritatea statelor membre. Astfel, 12 state membre (BG, FR, HU, IE, LT, LV, NL, PL, PT, RO, SI, SK) aplică sancțiuni a căror durată depășește dublul duratei prevăzute de decizia-cadru, și anume pedepse cu o durată maximă egală cu sau mai mare de șase ani, care poate ajunge, în unele cazuri, la douăzeci de ani sau chiar la închisoare pe viață. Diferențele de ordin legislativ dintre statele membre par, astfel, invariabile în ansamblu.

Totodată, pedepsele maxime nu se justifică decât în contextul unor urmăriri penale inițiate efectiv și apoi prin sancțiuni pronunțate efectiv de judecător: compararea practicilor judiciare din fiecare stat membru ar permite evaluarea măsurii în care obiectivul armonizării sistemelor naționale este atins în practică.

În acest sens, complexitatea sistemului olandez și controversele legate de coffee-shop-uri merită o atenție deosebită. Vânzarea de droguri ușoare în coffee-shop-uri este rezultatul unei politici de toleranță – bine reglementată – în ceea ce privește o practică văzută în continuare ca fiind o încălcare a legii. Liniile directoare ale Ministerului Public privind coffee-shop-urile

---

[13] DK a precizat că tentativa de tentativă (sic) sau de complicitate este pasibilă de sancțiuni; FR nu a făcut niciun fel de observații.

[14] Trei state membre (BG, HU, RO) nu au furnizat informații suficiente.

stabilesc limita la care cazul este închis fără a se lua nicio măsură la 5 grame de canabis de persoană. Prin urmare, în cazul în care legislația olandeză este conformă cu articolul 4 alineatul (1), politica de toleranță cu privire la coffee-shop-uri depinde în special de principiul oportunității urmăririi penale, asupra căruia Comisia nu trebuie să se pronunțe. Pe de altă parte, întrucât decizia-cadru vizează forme mai grave de infracțiuni, Comisia pune sub semnul întrebării problema aprovizionării acestor coffee-shop-uri de către rețele criminale pe scară mai largă.

Astfel, Comisia constată conformitatea oficială a tuturor legislațiilor naționale transmise[15], însă regretă eterogenitatea acestora din urmă și are îndoieli cu privire la aplicare lor practică.

2.4.2. Infracțiuni agravate în materie de trafic de droguri [articolul 4 alineatul (2)]

Douăzeci din cele 21 de state membre care au răspuns[16] îndeplinesc nivelul de sancționare impus prin articolul 4 alineatul (2). Cu toate acestea, durata sancțiunilor variază între 10 și 15 ani. În realitate, zece state membre aplică o pedeapsă cu o durată maximă de 10 ani (AT, BE, CZ, DK, EE, FI, HU, LT, LU, SE), iar opt state membre aplică o pedeapsă cu o durată maximă de 15 ani (BE, CZ, DK[17], DE, HU, LT, LV, SK). Șase state membre aplică sancțiuni mult mai drastice (FR, HU, IE, LU, RO, SE), în timp ce numai patru state membre stabilesc pedepse a căror durată maximă variază între 5 și 8 ani (AT, LT, NL, PL).

Opt state membre țin seama de aspectul cantitativ și de prejudiciile aduse sănătății (AT, CZ, DK, DE, FI, NL, SE, SK), în timp ce alte opt țin seama doar de unul dintre aceste două elemente (BE, EE, HU, LT, LU, LV, PL, RO). În fine, legislațiile din cinci state membre nu fac niciun fel de mențiuni în acest sens (BG, FR, IE, PT, SI). În măsura în care pedeapsa maximă prevăzută pentru infracțiunea de bază în aceste state membre corespunde deja nivelului impus prin articolul 4 alineatul (2), ba chiar o depășește, nu este contestată această eventuală lipsă de diferențiere.

Comisia estimează, astfel, că nivelul de punere în aplicare a articolului 4 alineatul (2) este satisfăcător în măsura în care se respectă limitele pedepselor. În plus, trebuie remarcat faptul că aceste limite sunt de multe ori mai severe și că treisprezece state membre nu au integrat în legislația lor aspectul cantitativ și/sau prejudiciile aduse sănătății.

2.4.3. Infracțiuni agravate săvârșite în cadrul unei organizații criminale [articolul 4 alineatele (3) și (4)]

(1) Infracțiuni agravate săvârșite în cadrul unei organizații criminale/Droguri [articolul 4 alineatul (3)]

Luarea în considerare a rolului criminalității organizate de către legislațiile penale în materie de trafic de droguri este larg răspândită la nivelul UE. De fapt, șaptesprezece state membre (AT, BE, CZ, DE, EE, FI, FR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, RO, SI, SK) aplică pedepse cu o durată maximă de cel puțin 10 ani în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită în cadrul unei

---

15 A se vedea documentul de lucru privind rezervele marginale în ceea ce privește BG, LT, LV, SE.

16 În lipsa unor informații specifice, BG nu a fost luată în considerație.

17 16 ani.

organizații criminale. NL și-a modificat legislația privind stupefiantele astfel încât să includă în mod specific infracțiunea legată de participarea la o organizație criminală, pe lângă dispoziția generală a Codului penal în materie. DK, IE și SE nu prevăd dispoziții specifice privind criminalitatea organizată, însă respectă nivelul stabilit al pedepselor. În final, pentru trei state membre (BE, LU, SI), Comisia nu dispunea de elementele necesare analizării noțiunii de organizație criminală.

De altfel, trebuie subliniat faptul că statele membre nu impun, așa cum face decizia-cadru, ca infracțiunea să implice și cantități mari de droguri sau droguri care se numără printre cele mai dăunătoare pentru sănătate[18].

Pe de altă parte, mai multe state membre dispun de o gamă de sancțiuni care diferă în funcție de rolul autorului infracțiunii în cadrul organizației criminale (participare, conducere, finanțare…). Pentru o infracțiune clasică (participare), se pare că pedepsele maxime sunt, în general, mai mari de 10 ani. Într-adevăr, în opt state membre (BE, CZ, DE, LT, LV, NL, PT, SI), pedeapsa maximă este de cel puțin 15 ani, în timp ce în șase state membre (EE, FR, LU, PT, RO, SK), aceasta este de cel puțin 20 de ani. Infracțiunile legate de traficul de droguri în cadrul unei organizații criminale sunt, astfel, pasibile de pedepse mult mai drastice decât cele stabilite în decizia-cadru, al cărei prag de sancționare este, prin urmare, respectat.

(2) Infracțiuni agravate săvârșite în cadrul unei organizații criminale/Precursori [articolul 4 alineatul (4)]

Luarea în considerare a rolului criminalității organizate de către legislațiile penale în materie de trafic de precursori este, de asemenea, răspândită la nivelul UE, însă într-un mod ușor diferit față de droguri.

Treisprezece state membre (CZ, DE, FI, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, RO, SI, SK) dispun de o legislație împotriva traficului de precursori care ține seama de rolul criminalității organizate. Și în materie de sancțiuni, se constată o severitate crescută. Cinci state membre (CZ, FI, HU, LV, PL) aplică pedepse maxime cuprinse între 6 și 10 ani, în timp ce opt state membre (DE, LT, LU, NL, PT[19], RO, SI, SK) aplică pedepse maxime de cel puțin 15 ani[20].

Trebuie remarcat faptul că șapte state membre (AT, BE, DK, EE, FR, IE, SE) nu dispun de o legislație în materie de organizații criminale aplicabilă precursorilor sau nu au comunicat-o[21]. În această situație, trebuie recunoscut faptul că sancțiunile aplicabile infracțiunilor de bază legate de traficul de precursori în statele membre menționate anterior sunt deja pedepse maxime de cel puțin 5 ani. Punerea în aplicare a articolului 4 alineatul (4) este, prin urmare, satisfăcătoare.

2.5. Confiscarea [articolul 4 alineatul (5)]

Treisprezece din cele 21 de state membre care au răspuns (AT, DE, DK, EE, FI, FR, LU, LV, PL, PT, RO, SE, SK) au transmis dispozițiile lor privind confiscarea prevăzute în mod

---

18 Estonia este singura care o asociază traficului de droguri în cantități mari.

19 În cazul PT, pedeapsa maximă de 10 ani se prelungește cu o treime, neajungând, astfel, la 15 ani.

20 LT, LU, NL, RO și SK prevăd, de asemenea, pedepse privative de libertate cu o durată maximă de cel puțin 20 de ani.

21 Pentru DK și FR, a se vedea observațiile cu privire la articolul 2 alineatul (1) litera (d).

specific de legislația lor privind stupefiantele, în timp ce șase state membre (CZ, HU, IE, LT, NL, SI) au transmis dispoziții din Codul penal. BE și BG nu au prezentat nicio dispoziție. Confiscarea substanțelor care fac obiectul infracțiunii este generalizată. Pentru confiscarea instrumentelor, produselor și bunurilor cu valoare echivalentă, Comisia face referire la raportul său[22] privind punerea în aplicare a Deciziei-cadru 2005/212/JAI[23] a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea.

2.6. Circumstanțe speciale (articolul 5)

Articolul 5 permite statelor membre să prevadă un sistem de reducere a pedepselor în ceea ce privește categoria infractorilor care regretă faptele. Toate statele membre au furnizat informații cu privire la sistemul lor național de reducere a pedepselor, cu excepția BG, FI, NL și SI. Șase state membre (AT, HU, LU, LV, PT, RO) dispun și de un sistem de reducere a pedepsei prevăzut special în legislația privind stupefiantele pentru categoria infractorilor care regretă faptele. Multe state fac această distincție în funcție de stadiul urmării penale, dacă aceasta a fost deja sau nu a fost inițiată, iar anumite state prevăd în unele cazuri, pe lângă reducere, scutiri de pedepse. Cu toate acestea, niciun stat membru nu și-a modificat legislația în urma deciziei-cadru.

2.7. Răspunderea persoanelor juridice și sancțiunile aplicabile acestora(articolele 6 și 7)

În ceea ce privește articolul 6, principalul obstacol îl constituie recunoașterea răspunderii pasive a persoanei juridice [articolul 6 alineatul (2)]. Zece state membre (AT, DE, DK, FI, HU, IE, LT, NL, PL, RO) dispun de o legislație conformă cu articolul 6, însă opt state membre (BE, BG, EE, FR, LU, LV, PT, SI) nu au furnizat suficiente informații, în special în ceea ce privește articolul 6 alineatul (2). În plus, două state membre nu dispun de niciun cadru juridic care să stabilească răspunderea persoanelor juridice (CZ, SK), în timp ce interpretarea strictă a noțiunii de răspundere pasivă de către SE nu îi permite să fie în deplină conformitate cu articolul 6 alineatul (2). Articolul 6 alineatul (3) nu pune probleme majore statelor membre.

În ceea ce privește articolul 7, în afara celor două state membre (CZ, SK) care afirmă că nu dispun încă de un cadru juridic în domeniu, LU prevede o formă de răspundere a persoanelor juridice care nu antrenează sancțiuni de ordin financiar, contrar celor prevăzute la articolul 7 alineatul (1). Zece state membre (AT, BE, DE, FI, FR, LT, LV, PL, RO, SE) au transmis o legislație conformă din punct de vedere formal cu articolul 7, spre deosebire de alte opt state membre (BG, DK, EE, HU, IE, NL, PT, SI), care au furnizat informații incomplete sau inexistente, în principal în ceea ce privește nivelul amenzilor.

Numai 3 state membre (FI, RO, SE) și-au modificat legislația pentru a se conforma articolelor 6 și 7. Comisia atrage, astfel, atenția statelor membre asupra nivelului scăzut de informații

---

22 COM(2007) 805 final, adoptat la 17 decembrie 2007.

23 JO L 68, 15.3.2005.

primite cu privire la punerea în aplicare a deciziei-cadru în ceea ce privește răspunderea persoanelor juridice.

2.8. Competența și urmărirea penală (articolul 8)

Întrucât toate statele membre recunosc principiul competenței teritoriale [articolul 8 alineatul (1) litera (a)], analiza se concentrează asupra literelor (b) și (c), în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită în afara teritoriului național. De asemenea, alineatul (3) nu mai este necesar din momentul intrării în vigoare a mandatului european de arestare.

În cazul în care nu se ține seama de lipsa informațiilor referitoare la infracțiunile săvârșite în parte pe teritoriul național, Comisia consideră că unsprezece state membre (AT, CZ, DE, DK, EE, FI, FR, LT, NL, PL, SE) dispun de o legislație conformă cu articolul 8. În schimb, zece state membre (BE, BG, HU, IE, LU, LV, PT, RO, SI, SK) nu au transmis informațiile necesare.

În special, în conformitate cu articolul 8 alineatul (4), șase state membre (AT, DE, DK, EE, FR, SE) au informat Comisia cu privire la decizia lor de punere în aplicare a alineatului (2) și au susținut în mod special ridicarea sau limitarea competenței lor în cazul în care infracțiunea săvârșită în afara teritoriului lor este comisă în numele unei persoane juridice stabilite pe teritoriul lor [alineatul (1) litera (c)].

Cert este faptul că nivelul de punere în aplicare continuă să fie modest având în vedere că opt state membre (BE, BG, HU, IE, PT, RO, SI, SK) nu au furnizat informații suficiente, nici declarații privind punerea în aplicare a alineatului (1) litera (c), aceasta din urmă fiind conformă numai în cinci state membre (CZ, FI, LT, NL, PL).

3. FUNCȚIONAREA ȘI EFECTELE ASUPRA COOPERĂRII JUDICIARE

Dificultatea analizării funcționării și efectelor deciziei-cadru asupra cooperării judiciare constă, în principal, în culegerea de date acumulate din practica judiciară la nivelul statelor membre. În acest sens, Comisia s-a bazat pe informații furnizate de Eurojust și de Rețeaua Judiciară Europeană (denumită în continuare „RJE”). Eurojust a transmis la 14 noiembrie 2008 un document de sinteză referitor la statisticile privind cazurile de trafic de droguri înregistrate în cadrul Eurojust între 1 ianuarie 2004 și 12 noiembrie 2008. În ceea ce privește RJE, aceasta a fost solicitată de către Comisie prin intermediul unui chestionar transmis tuturor punctelor sale de contact[24].

3.1. Contribuția Eurojust

În perioada menționată anterior, în cadrul Colegiului Eurojust au fost înregistrate 771 de cazuri de trafic de droguri, ceea ce reprezintă o creștere netă: de la 77 de cazuri în 2004 la 207 de cazuri în 2007. Cazurile care implică droguri reprezintă 20% dintre cazurile tratate de Eurojust între 2004 și 2008.

---

[24] Aceste documente sunt prezentate în documentul de lucru.

Statele membre care au raportat cel mai mare număr de cazuri de trafic de droguri la Eurojust sunt Italia (81 de cazuri), Franța (72 de cazuri) și Țările de Jos (71 de cazuri), în timp ce statele membre cel mai puțin implicate sunt Malta (1 caz), Cipru (1 caz), Irlanda (2 cazuri) și Slovacia (2 cazuri).

Cele mai solicitate state membre sunt Țările de Jos (de 264 de ori), Spania (de 243 de ori) și Italia (de 171 de ori), în timp ce statele membre cel mai puțin solicitate sunt Malta (de 3 ori), Cipru (de 8 ori), Slovacia (de 9 ori) și Letonia (de 9 ori).

În general, statisticile demonstrează angajamentul special venit din partea Țărilor de Jos, Italiei, Franței și Germaniei, indiferent dacă se constituie ca țări solicitante sau de executare. Suedia și Portugalia au transmis un număr relativ important de cazuri de trafic de droguri (64 și respectiv 57), în timp ce Spania și Regatul Unit au fost deseori solicitate de alte țări (de 243 și respectiv de 102 ori). La polul opus, statele membre cel mai puțin implicate, indiferent de statutul lor de țări solicitante sau de executare, sunt Malta, Cipru, Letonia și Slovacia.

Este interesant de remarcat că dintre cele 151 de cazuri de trafic de droguri asociate uneia sau mai multor infracțiuni, 65 de cazuri sunt legate de participarea la o organizație criminală.

Astfel, din aceste informații reiese că, prin intermediul Eurojust, cooperarea judiciară dintre statele membre înregistrează, indubitabil, progrese din anul 2004 în domeniul traficului de droguri. Cu toate acestea, în acest moment nu se poate determina efectul deciziei-cadru asupra respectivei cooperări și nici nu se poate măsura impactul acesteia. Chestionarul cu privire la RJE s-a concentrat tocmai pe această problemă.

3.2. Contribuția Rețelei Judiciare Europene

Punctele de contact ale RJE din 10 state membre (CZ, DE, FI, FR, HU, IE, LV, LU, PL, PT) au răspuns la chestionarul Comisiei.

Ideea generală care reiese din contribuțiile lor se referă la faptul că, deși decizia-cadru este cunoscută practicienilor, aceasta este considerată ca având o importanță minoră în măsura în care a determinat puține modificări în legislația națională. În mod special, deoarece nu vizează în mod direct cooperarea judiciară, pe de o parte, și pentru că nicio țară nu pare să dispună de un sistem central care să-i permită să măsoare evoluția cooperării judiciare în ceea ce privește traficul de droguri, pe de altă parte, problema efectului deciziei-cadru cu privire la o astfel de cooperare rămâne nesoluționată. Răspunsurile aduse denotă de multe ori o oarecare dezorientare a practicienilor intervievați, cum ar fi cazul în FI, FR și PT.

În Finlanda, punctul de contact estimează că, pe de o parte, schimbările survenite în urma deciziei-cadru sunt minore și că aceasta nu afectează cooperarea judiciară, iar, pe de altă parte, dată fiind absența unui regres și absența monitorizării care să permită evaluarea unui asemenea impact, este imposibil să se ajungă la concluzii obiective.

În Franța, punctul de contact precizează, de asemenea, lipsa unui sistem care să permită administrației centrale să aibă o perspectivă exactă asupra ansamblului de cereri de ajutor reciproc în materie de stupefiante. Instanțele franceze constată o îmbunătățire la nivel global a calității executării cererilor lor de ajutor reciproc în materie de trafic de stupefiante, care rămâne, cu toate acestea, foarte variabilă în funcție de țările în cauză. S-a constatat, de asemenea, că intervenția magistraților de legătură sau a reprezentanților Eurojust permite, în

multe cazuri, realizarea unor acțiuni coordonate complexe. Cu toate acestea, punctul de contact concluzionează că este dificil de stabilit dacă aceste îmbunătățiri sunt consecințele transpunerii deciziei-cadru de către statele membre și dacă îmbunătățirea generală a cooperării pe parcursul ultimilor 5 ani poate fi pusă pe seama acumulării unei culturi judiciare europene de către magistrați, mai curând decât pe seama transpunerii acestui instrument.

În Portugalia, conform punctului de contact, decizia-cadru este cunoscută, însă rareori utilizată în general, în măsura în care legislația națională urma deja aceleași linii. Nu s-a remarcat nicio modificare specială în ceea ce privește cooperarea judiciară și se preconizează utilizarea mai frecventă a normelor deja existente prevăzute în noile instrumente de cooperare.

4. CONCLUZIE

Punerea în aplicare a deciziei-cadru nu este pe deplin satisfăcătoare. Desigur, majoritatea statelor membre respecta deja, deseori, un anumit număr de dispoziții, însă mai multe state membre au demonstrat, de asemenea, în răspunsuri adesea incomplete, că nu și-au modificat încă legislația în vigoare, deși decizia-cadru o impunea. Mai exact, șase state membre nu au furnizat niciun fel de informații. Armonizarea măsurilor naționale de combatere a traficului de droguri a înregistrat, astfel, un progres nesemnificativ. Impactul slab al deciziei-cadru este confirmat de contribuțiile din partea RJE. În această situație, este dificil de stabilit o legătură între decizia-cadru și evoluția cooperării judiciare prezentată de Eurojust. Prin urmare, Comisia a invitat statele membre care nu au făcut acest lucru sau care au făcut-o incomplet să-și respecte obligațiile prevăzute la articolul 9 din decizia-cadru și să transmită Comisiei și Secretariatului General al Consiliului ansamblul măsurilor lor de punere în aplicare în cel mai scurt timp.